

net med en falsk front, således at kundernes betalingskortnummer og pinkode kan aflæses.

Efter den af udvalget foreslåede bestemmelse i straffelovens § 301, stk. 3, er anvendelse af ægte betalingskort ikke omfattet af bestemmelsen. Udvalget finder således, at de gældende regler – navnlig straffelovens bestemmelser om tyveri, hæleri eller ulovlig omgang med hittegods – i tilstrækkeligt omfang dækker dette område, og at der dermed ikke er behov for en yderligere regulering.

3.3. Justitsministeriets overvejelser

3.3.1. Justitsministeriet er enig med Brydesholt-udvalget i, at der i lyset af den teknologiske udvikling på dette område bør være en særlig fremrykket strafferetlig beskyttelse af elektroniske penge. Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets forslag om at indsætte en særlig bestemmelse om elektroniske penge som ny § 169 a i straffeloven.

Justitsministeriet finder ligesom udvalget, at den nye bestemmelse om elektroniske penge bør indsættes i straffelovens kapitel 18, der indeholder bestemmelserne om forbrydelser vedrørende penge, og at overskriften til kapitlet som følge heraf bør ændres til »Forbrydelser vedrørende betalingsmidler«.

Den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 169 a svarer til den af Brydesholt-udvalget foreslåede bestemmelse med den ændring, at bestemmelsen ikke indeholder en definition af, hvad der skal forstås ved elektroniske penge. Med hensyn til strafferammen henvises til bemærkningerne nedenfor.

Justitsministeriet finder, at afgrænsningen af begrebet »elektroniske penge« skal fastlægges i overensstemmelse med den definition heraf, der var indeholdt i § 1, stk. 3, i lov om udstedere af elektroniske penge og som nu er videreført i § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Denne lov gennemførte direktiv nr. 2000/46 af 18. september 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med sådan virksomhed. Efter bestemmelsen i § 1, stk. 3, som gennemfører direktivets artikel 1, stk. 3, litra b, forstås ved elektroniske penge en pengeværdi, der repræsenterer et krav på udstederen, der er lagret på et elektronisk medium. Elektroniske penge må efter bestemmelsen ikke udstedes til overkurs og skal være anerkendt som betalingsmiddel af andre end udstederen.

Justitsministeriet finder det rigtigst at etablere det strafferetligt værn således, at det er knyttet til den til enhver tid gældende definition af elektroniske penge. Justitsministeriet har på den baggrund undladt at ind-

sætte en særskilt definition af elektroniske penge i den foreslåede nye bestemmelse i straffeloven.

Justitsministeriet er endvidere enig med Brydesholt-udvalget i, at den fremrykkede kriminalisering bør omfatte uretmæssig fremstilling, tilegnelse eller udbredelse af falske elektroniske penge med forsæt til, at de anvendes som ægte.

Den foreslåede bestemmelse omfatter derimod ikke selve anvendelsen af falske elektroniske penge. Dette forhold bør efter Justitsministeriets opfattelse fortsat behandles efter de almindelige regler i straffeloven, navnlig databedrageribestemmelsen i straffelovens § 279 a.

Ved falske elektroniske penge forstås efter bestemmelsen midler, der uden at være ægte elektroniske penge, er egnede til at blive brugt som sådanne, jf. forslaget til § 169 a, stk. 2.

Brydesholt-udvalget har som nævnt foreslået en normalstrafferamme på bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Efter Justitsministeriets opfattelse har betalingskriminalitet som den omhandlede samme strafværdighed, som forbrydelser rettet mod mere traditionelle værdier. Justitsministeriet finder derfor, at normalstrafferammen for overtrædelse af den foreslåede § 169 a bør være bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, hvilket svarer til normalstrafferammen for tyveri, jf. straffelovens § 285, stk. 1.

Justitsministeriet kan endvidere tiltræde Brydesholt-udvalgets forslag om en skærpet strafferamme på fængsel indtil 6 år.

Justitsministeriet finder imidlertid, at den skærpede strafferamme ikke bør begrænses til udelukkende at omfatte de tilfælde, der er angivet af udvalget. Justitsministeriet er enig i, at det navnlig vil være i de af Brydesholt-udvalget opregnede tilfælde, at den skærpede strafferamme bør finde anvendelse. Bestemmelsen bør dog efter Justitsministeriets opfattelse efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder rumme mulighed for at omfatte også andre tilfælde.

Det foreslås således, at straffen kan stige til fængsel i 6 år, hvis handlingen er af særlig grov beskaffenhed, herunder navnlig på grund af den måde, den er udført på, eller på grund af beløbets størrelse jf. straffelovens § 169 a, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

3.3.2. Justitsministeriet kan også tiltræde forslaget om, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 301 om straf for den, der med forsæt til uberettiget anvendelse producerer, skaffer sig, besidder eller videregiver oplysninger, som identificerer et betalings-